

Commissaris Stelleman zat ondertussen op het puntje van zijn zetel volledig opgeslorpt door Inspector Morse, die vakkundig en met zijn typische Engels flegma de moordenaar van dienst aan de galg praatte. Stelleman had het niet voor Amerikaanse politseries omwille van het achterlijke verhaal en de te radde onechte conversaties gepaard met overbodige romantiek. Het feuilleton bestond uit steeds weer aparte verhalen, wat voor Stelleman goed uitkwam omdat hij door zijn onregelmatige agenda niet in staat was vervolghverhalen te bekijken. Als er dan eens een dubbele aflevering was kon hij ontploffen van woede als opeens de zin 'to be continued' verscheen op het scherm. Een vijftiental jaar terug was Stelleman uitgenodigd op een politiecongres in Oxford. Het congres waarbij een nieuwe kijk werd geboden in forensische onderzoeken, en waarbij Stelleman wetsdokter Jean-Pierre Janssens vergezelde, vond hij werkelijk een openbaring. Stelleman die allang een liefde koesterde voor de Angelsaksische manier van denken en leven, en dan vooral op politiewerk, had zichzelf in jaren nooit zo geestelijk gevoed gevoeld. Het congres werd afgesloten met een galadiner en, als top of the bill, een meet and greet met de cast van Inspector Morse. Hij had er hoofdrolspeler John Thaw persoonlijk ontmoet, en ze hadden een leuke gemoedelijke conversatie van een tiental minuten gehad. Alles resulteerde in een gesigneerde foto met de handgeschreven tekst 'to Guido en Judith' die achteraf een ereplaats kreeg in de werkkamer van Guido Stelleman. Stelleman voelde zich in zijn sas in Oxford. Hij had er musea, universiteits gebouwen en de Christ Church Cathedral bezocht en voelde zich verbonden met de intellectualiteit die de stad uitademde. In de pubs avonds had hij voorzichtig gevraagd hoe het zat met de 'Boat Race' tussen Oxford en Cambridge, en had daarmee de pub in vuur en vlam gezet.

De 'Boat race', een roeiwedstrijd op de Theems tussen de universiteiten van Cambridge en Oxford, bestond reeds van het jaar 1829. De huidige stand is 81 – 79 in het voordeel van Cambridge. In 1877 bleef de wedstrijd onbeslist omdat de scheidsrechter onder een struik in slaap zou gevallen

zijn. Hoe dan ook verhalen waar Stelleman dol op was en ook getuigden van het rijke verleden en tradities van zijn geliefde Engeland.

Alleen voor het eten had de Bourgondische Stelleman toch enige reserve omdat hij biefstuk friet met wortelen en erwten nu echt geen combinatie vond. Toch bracht hij Engelse specialiteiten, zoals cake, snoep van Macintosh en pickled onions, mee naar huis. Stelleman en Judith maakten er gewoonte van jaarlijks voor een short trip naar Engeland te gaan op vakantie

Stelleman hoorde zijn gsm, die op een tablet in de inkomsthal lag opeens rinkelen en riep totaal tegen zijn gewoonte in: 'Judith neem eens op.' De aflevering was in volle ontkenning en Stelleman wou dit voor geen geld missen. Judith, totaal geen televisie freak, liet haar strijk even staan, haastte zich naar de inkomsthal en nam de telefoon op.

'Guido het is de OGP (officier van de gerechtelijke politie) van wacht, en hij wil u dringend spreken.' Stelleman reageerde geïrriteerd: 'Godver godver godver', drukte op de opname toets van de afstandsbediening en nam de telefoon over van Judith. 'Met Stelleman', sprak hij nors. 'Goeienavond commissaris sorry om U te storen. U spreekt met OGP van wacht Picket.' 'Ha Picketje', reageerde Stelleman al een stuk minder nors. 'Wat voor nieuws?' Stelleman kende Picket reeds een aantal jaar en af en toe dronk hij zelfs een pintje mee met hem en Vermote. Toch bleef Picket tijdens dergelijke telefoongesprekken steeds formeel en liet hij enige familiariteiten steevast achterwege. Iets wat Stelleman zeer apprecieerde. Hij wist als geen ander dat het loslaten van hiërarchie op termijn een nefaste invloed had op de goede werking van de organisatie. 'Commissaris, ik werd deze avond opgeroepen door de lokale politie van Oostende aangaand een lijk dat op de Hendrik Baelskaai ter hoogte van huisnummer 36 werd gevonden in een afvalcontainer van Van Gansewinkel. Ik heb me onmiddellijk ter plaatse begeven en ik moet zeggen dat het geen mooi zicht was', sprak Picket met toch enige emotie in zijn stem. 'Ik heb al veel gezien, maar dat nog niet', ging Picket verder. 'Ik heb onmiddellijk de parketmagistraat van wacht opgebeld en de

politie opdracht gegeven om de plaats van delict te beveiligen. Het parket heeft mij bevolen om u met het onderzoek te belasten commissaris. Ik ben al zo vrij geweest om wetsdokter Janssens op te roepen die reeds onderweg is.' 'Merci Picketje', antwoordde Stelleman die gelukkig was dat hij met dokter Janssens de eerste vaststellingen kon doen. 'Tot straks Picketje', besloot Stelleman het gesprek en tikte het nummer van Mike Vermote.

Naar gewoonte nam Mike Vermote binnen de drie beltonen op: 'Ja? Guido, wat voor nieuws?' 'Mike ik heb een bevel van afstapping voor een verdacht overlijden op de Baelskaai', sprak Stelleman. 'Ok Guido, het is nu 19h30, we zien elkaar om 20h00, ok?' 'Ok Mike', beëindigde Stelleman het gesprek, trok zijn jeans, laarzen, pull en vest aan, zocht en vond zijn interventiekoertje, kuste Judith en vertrok. Judith kende dit tafereel al jaren en stelde daar ook geen vragen over. Ze hield van haar man. Ze wist dat dit zijn en haar leven was.

Stelleman, Vermote en wetsdokter begroetten elkaar hartelijk. Wetsdokter Janssens, doorgaans voor geen grapje verlegen of wat luchtig cynisme uit emotionele zelfbescherming, keek bijzonder ernstig. 'Guido, Mike, ik wil jullie toch even waarschuwen voor wat in die container ligt', sprak hij zorgelijk. Agent Duvivier die de eerste vaststellingen had gedaan en plichtsbewust de juiste handelingen tot beveiliging van de plaats van delict had uitgevoerd zat op de stoep aangedaan voor zich uit te staren, duidelijk nog niet bekomen van de doorstane emoties. Door de harde wind kon hij de plaats delict niet afsluiten met de gebruikelijke gele plakband, maar toch slaagde hij er in het nieuwsgierige volk, dat na het machtsvertoon van combi's en sirenes, uit café The Sailor kwam, op afstand te houden. Het was ondertussen al donker, doch de lokale politie had reeds de nodige verlichting aangevoerd.

Met een zaklamp keken Stelleman en Vermote in de container, konden met gespeelde cool hun afkeer met moeite bedwingen en keken elkaar ontsteld aan. 'Shit Mike we hebben met een zot te doen, een gestoorde

zot godverdomme’, zei Stelleman. ‘Ja, zeg wel’, antwoorde Mike die nochtans van geen kleintje vervaard, toch een beetje van zijn melk was.

Het naakte lijk, duidelijk een zeer behaarde zwaarlijvige zestiger, was vreselijk toegetakeld. Het lag open gespreid op de resten van metalen bladen blik waaruit ronde vormen waren geponst. De buik van het lijk was van de schaamstreek tot het borstbeen opengesneden waardoor darmen en lever uit het lichaam puilden. Rond de hals hing een onaangetaste gouden ketting met een eveneens gouden kruisje als hanger. Het gezicht zat verborgen onder een creatief en bovendien minutieus geschilderd masker gemaakt van papier Maché. Voor Stellemans had het masker iets bekends, maar voorlopig kon hij het nog niet thuiswijzen. Hoewel de nuchtere Stelleman niet gauw naar conclusies sprong, voelde hij intuïtief dat deze ‘moord’ wellicht niet de laatste zou zijn in deze zaak.

In afwachting dat begrafenisondernemer Servaes het lijk in de container kwam ophalen, besloten Stelleman, Vermote, en agent Duvivier een pintje te gaan pakken in café The Sailor op de Baelskaai een dertigtal meter van de plaats delict verwijderd. Wetsdokter Janssens wou zich nog even opfrissen in de kazerne van de lokale politie op de Alfons Pieterslaan. Dokter Janssens werd om 23h00 verwacht bij Servaes om de autopsie uit te voeren en Stelleman en Vermote zouden hem rond middernacht vervoegen om de eerste resultaten van de autopsie te bekijken en te analyseren. OGP van wacht Picket was ondertussen, met enige spijt in het hart, vertrokken omwille van een nieuwe dringende oproep aangaande een andere zaak. Picket was er graag bij geweest omdat hij het leuk toeven vond met Stelleman en Vermote.